
Na jménu nezáleží

Nora Roberts

Jako osmiletý, ještě než se mu zhroutil svět, Booth napsal povídku – jednalo se o úkol do školy – o chlapci, kterému se splnilo přání, aby měl týden jen samé soboty. Povídka, za níž dostal jedničku s hvězdičkou, přesvědčila jeho matku, že se z něj jednou stane spisovatel.

A ačkoliv se tato mateřská naděje podle Boothova realističtějšího názoru nikdy nenaplní, povídka i v ní popsaná radost toho chlapce zůstávaly jeho osobním vrcholem čirého štěstí.

Krátký víkend s Mirandou je překonal. Procházeli se po klidném sousedství pod podzimním měsícem a vyměňovali si v jeho něžném svitu zasněné polibky. A ačkoliv oné kouzelné soboty vstali z postele až odpoledne, Booth jí připravil snídani a souhlasil, že koupí kávovar, pokud s ním Miranda stráví celý den.

S jejím souhlasem vybral french press. Uvažovali, jestli nezajdou na odpolední promítání v kině, ale nakonec si zaplatili film na internetu a dívali se na něj přitulení k sobě na pohovce v obývacím pokoji. A pomilovali se, jakmile se na obrazovce objevily závěrečné titulky.

Miranda u něj zůstala a předvedla mu svou zručnost při krájení, když připravoval mexické fajitas k večeři.

Když pak v neděli ráno ležel v posteli, myslel na toho chlapce z dávné povídky i na dokonalé štěstí, které spočívalo v tom, že se probudil do další soboty.

„Mohli bychom předstírat, že je zase sobota.“

Měla hlavu položenou na jeho srdci a Booth si nebyl jistý, jestli ještě někdy dokáže spokojeně ležet v posteli bez ní.

„Můžeme předstírat, že nemusíme zítra odevzdat práce o *Kupci benátském*? Že profesor Emerson nepráská bičem? A potřebuju se pořádně podívat na povídku o pomstě pro kurz psaní. Potom...“

Odmklčela se, zvedla hlavu a přimhouřila oči. „Ty už máš toho Shakespeara hotového, co? Mizero.“

„Potřebuje už jen trochu dopilovat.“

„Já tě snad hned teď začnu nenávidět. Já jsem sotva dokončila první nástin. A sakra, už je skoro poledne. Vážně musím běžet.“

„Můžeš pracovat tady.“

Posunula se výš, aby ho políbila na ústa. „Líbí se mi, jak jsi rozčuchaný,“ zašeptala. „Ale myslím, že ani jeden z nás by toho moc neudělal, kdybych tu zůstala. Kromě toho mám školní věci doma.“ Líně si namotala pramen jeho vlasů na prst. „Myslíš, že se tohle všechno mezi námi usadí?“

„Rozhodně doufám, že ne.“

„Nápodobně. A teď už opravdu musím jít. Nejdřív ještě skočím do sprchy.“

Protože Booth šel do sprchy s ní, neodjela dřív než před druhou hodinou.

A on, muž, který si cenil samoty, si najednou připadal úplně osamělý.

Měl plno úkolů, takže měl čím vyplnit čas, než ji zítra uvidí. Ta práce o Shakespearovi chtěla opravdu doladit a potřeboval také vymyslet plány lekcí pro doučované studenty. Domácí práce, shánění informací o nočních akcích.

Pustil si hudbu a začal. A nepřestával myslet na ni. Vyplnila v něm místa, o nichž se domníval, že je chce nechat prázdná.

Přiměla ho myslet skoro tolik, jako ho přiměla chtít.

Uvažoval, jestli se k němu nastěhuje. Jistě, teď bylo ještě brzy, ale za pár týdnů... Potom si vzpomněl na svoje pravé povolání, na svoji výbavu a na pracovní prostor ve sklepě.

Jak by s ním mohla žít, když má takové tajnosti?

Nějak to vyřeší. Tak to se zamilovanými chodí, pomyslel si. Vyřeší to.

Mohl by přestat – možná. Věřil, že ano. Nebo si aspoň dát přestávku. Na zkoušku. Nikdy nepřemýšlel o tom, že by odložil stranou svou skutečnou profesi, jíž se teď už věnoval přes polovinu svého života.

Ale mohl by se o to pokusit. Pro Mirandu se mohl pokusit o cokoliv.

Napsala mu zprávu a projasnila mu celý den.

Dávám si pauzu mezi Portii a pomstou. A zjistila jsem, že tě vážně nenávidím.

Odepsal: Přidej k pomstě trochu masa. Chybíš mi.

Na trochu masa je pozdě. Spiš by to chtělo kýbl krve. Ty mně taky. Zítřka v klubu Caro hraje hudba. Chceš jít?

To zní dobře.

Ráno se uvidíme.

Já tě vidím všude. Je to divné. A líbí se mi to.

Poslala mu srdce a rty našpulené v polibku. A odpojila se.

Můžu si dát přestávku, říkal si v duchu. Odsunout práci stranou. Možná dokonce zkusit nějaké normální zaměstnání.

Když dokončil přípravy do školy a na doučovací lekce a uklidil dům, pomyslel na svou profesi ve sklepe a na nedávno zahájené shánění informací o sbírce mincí.

Jestli to všechno odsune stranou, může začít rovnou. Mohl by se projít, číst si nějakou knihu. Mohl by napsat R. J. a Zedovi a zjistit, co zrovna podnikají.

Když se ozvalo klepání na dveře, předpokládal, že to je některý z jeho sousedů.

Nic ho nepřipravilo na to, že když otevře dveře, uvidí Cartera LaPortea a velkého, statného chlápka, který stojí krok za ním.

„Dobrý den, Silasi. Vlastně ne, tady jsi Booth, nemám pravdu?“

„Co tu děláte?“

„Zdvořilost vyžaduje, abys mě pozval dál. Probereme to.“

„Právě jsem na odchodu.“

LaPorte zkřivil rty v úsměvu, který se mu ale neodrazil v očích. „Změna plánů.“

Booth si všiml tmavého mercedesu u chodníku. Bude si muset vymyslet nějakou historku, jak vysvětlit jeho přítomnost, až se sousedé zeptají. A oni se zeptají.

Nemohl ale riskovat strkanici ve dveřích. Zvlášť když ten bodyguard by ho nepochybně dokázal přelomit vedví.

„Ale rychle.“ Ustoupil ode dveří. „Čekají na mě přátelé.“

„Přátelé. Ano, našel sis tu pěkný kroužek přátel, nemám pravdu?“

LaPorte se rozhlédl po obývacím pokoji. Na sobě měl ocelově šedý oblek a pečlivě uvázanou kravatu.

„Od mladého muže tvého nadání bych očekával víc. Vypadá to tu docela... obyčejně, že ano?“

„Jsem student.“

LaPorte se na něj upřeně zadíval. „Oba víme, že jsi mnohem víc než to. Od našeho posledního setkání sis vedl docela dobře.“

LaPorte přešel ke křeslu, posadil se a rozpřáhl ruce. „Mám známé. A ti mají zase svoje známé. Moc rád bych si dal kávu.“

Booth pomyslel na french press, který koupil s Mirandou. Pro Mirandu. Ani náhodou ho nepoužije pro LaPortea.

„Kafe nedělám. Co chcete?“

LaPorteovi vyšlehl z očí ledový vztek. Ten může nadělat větší škody než oheň a plameny, pomyslel si Booth.

„Mohl bys začít tím, že se budeš chovat ke starším lidem s patřičnou úctou. Tady David je odborník na přesvědčování lidí, aby se chovali uctivě. Mám ho požádat, aby ti ukázal jak?“

Booth nestál o monokl, zlomené prsty nebo ještě o něco horšího, a tak se posadil na pohovku. „Jste tu, protože něco chcete. Na mě čekají přátelé a váš čas je příliš cenný na to, abyste s ním plýtvat.“

„To je lepší. Mám pro tebe obchodní návrh.“

„Sebastien...“

„Na tohle není vybavený. Nepřerušuj mě. Je tu nádherná bronzová soška ženy nazvaná prostě *Bella Donna*. Nedávno byla prodána v New Yorku na aukci u Christie's a momentálně je součástí soukromé sbírky. Spolu s několika dalšími kousky ze sbírky bude vystavena v Hobartově muzeu v Baltimoru. Majitel je rodilý Američan. Výstava potrvá od prvního listopadu do konce ledna. Potřebuji, abys pro mě tu sošku získal. Za svoje služby obdržíš jeden a půl milionu dolarů.“

Opatrně, varoval se Booth v duchu. „Cením si té nabídky, pane LaPorte, ale jsem student na plný úvazek tady, v Severní Karolíně. Kromě toho jsem nikdy neloupil v muzeu, jen v soukromých domech. Nejsem na tuhle záležitost ten správný.“

„Nesouhlasím. Hobartovo muzeum je soukromé. V podstatě jde o soukromý dům. Na přípravu budeš mít řadu týdnů.“

„Bydlím tady a chodím tu do školy.“

„Věci se mění, jak dobře víš.“ LaPorte kolem sebe klidně opsal kruh. „Tvoje úsilí o vzdělání je jistě obdivuhodné, ale oba víme, že k ničemu ne-

vede. A mohl bych ho velice jednoduše ukončit. Stačí pošeptat pár zajímavých informací do správných uší. Kdo je ve skutečnosti Booth Harrison? Jak platí školné? Proč odešel z texaské univerzity? Okamžik, on z ní odešel, protože tyhle záznamy jsou zfalšované. Co by si tvých pár přátel a ta velice atraktivní rusovláska pomysleli, kdyby se dozvěděli, kdo a co ve skutečnosti jsi? Podvodník, zloděj a lhář, který je používá jako krytí?“

„Já je nepoužívám jako krytí. To, že mi vyhrožujete, že mě nedělá správnou osobu na vaši zakázku. A pravdou je, že už tuhle práci nedělám. Mám přednášky, doučuju ostatní studenty. Chystáme se začít s přípravou divadelní hry. Nemůžu ukrást nějakou bronzovou sošku v Baltimoru bez ohledu na to, kolik mi nabídnete.“

LaPorte se předklonil. „Myslíš, že to můžeš jednoduše vypnout a zapnout?“ Luskal prsty. „Jsi, co jsi. Pojedeš do Baltimoru a změníš se v osobu, jakou potřebuješ být, jak už jsi to v minulosti dělal. A získáš tu sošku.“

„To nemůžu. Podívejte, nikdo neodmítne takové peníze, pokud má na výběr, ale...“

„Jak je na tom tvoje teta?“ LaPorte si založil ruce a opřel se. „Poslední žijící příbuzná, nemám pravdu?“

Booth znal chuť strachu, a právě ta mu teď vyplnila celé hrdlo. Znal i žár vzteku a ten v něm teď vzplanul. Vyskočil na nohy.

„Ta s tím nemá nic společného. Chci, abyste odešel.“

Bodyguard mu položil dlaň na rameno. Booth se mu pokusil vysmeknout, ale ocelové sevření nepovolilo a přimělo ho, aby se znovu posadil.

„Možná bys jí – Mags, že ano? Okouzlující. Možná bys jí mohl zavolat. Má čerstvou zkušenost s vloupáním, velice ničivým. Naštěstí nebyla doma, když k němu došlo. Tentokrát,“ dodal. „Stačí jediné moje slovo. Jediné slovo a skončí v nemocnici. Nebo pod zemí.“

Vztek teď nemohl soupeřit se strachem. „Proč to děláte? Můžete sehnat kohokoliv jiného.“

„Kdybych chtěl někoho jiného, nebavil bych se s tebou. Jsi dobrý student, Boothi, tak se nauč tohle. Já jsem moc, ty jsi nástroj. Máš svoji funkci. Když ji splníš, získáš odměnu. Když ji nesplníš, poneseš následky.“

„Proč teď?“

„Udělal jsi na mě dojem. Až doteď jsem nepotřeboval tvoje služby. *Bella Donna*, Hobartovo muzeum. Očekávám, že mi ji dodáš nejpozději prvního února.“

LaPorte kývl na bodyguarda, který hodil na stolek svazeček bankovek. „Deset tisíc, to je, myslím, víc než dost na cestovní i další výlohy. Vzhledem k tvému chování budou pochopitelně odečteny z konečné odměny.“

Vstal. „Nebudu tě zdržovat. Určitě chceš co nejdřív vyrazit do Marylandu.“

„Jestli ublížíte Mags, zabiju vás.“

LaPorte jen střelil pohledem po bodyguardovi a ten vrazil Boothovi ránu hřbetem ruky. Později si Booth bude opakovat, že měl štěstí, že nešlo o úder pěstí, ale když padl na zem s polovinou obličeje jako v ohni, nepřipadal si jako klikař.

„Pozor na ústa.“

Nechali ho ležet a odešli. Booth zůstal na zemi, dokud nepopadl dech a dokud neodezněla nevolnost v břiše.

Vylovil mobil a zavolal Mags.

„Nazdárek, kamaráde.“

Když uslyšel její hlas – trochu chraptivý, trochu udýchaný –, pevně zavřel oči. „Ahoj, Mags, jak se vede?“

„Stojí to za starou bačkoru. Asi tak před hodinou jsem přišla domů a někdo se sem vloupal – přímo za bílýho dne, sakra – a všechno mi tu poničil.“

„Jsi v pořádku?“

„Jo, já jo. Ani to nevypadá, že by něco ukradli. Jenom to tu porozbíjeli. Podle poldů někdo hledal drogy, já ale žádný nemám. Až na trochu schovaný trávy, což jsem ale tomu fešáckýmu strážci zákona zrovna nevykládala. Nebo to udělal někdo, koho jsem naštvála, ale přísahám při rozkošným Ježíškovi, že jsem v poslední době nikoho nenapružila. Tu a tam někomu věštím pěkně z očí do očí, takže to mohl být někdo, komu se nelíbilo, co jsem mu řekla. Já nevím. Rozbili tu vázu. Však víš, tu modrou vázu s kolibříky, která patřila tvý mamce.“

A Mags se rozplakala.

„To je mi líto. Ale bude to dobré. Všechno bude v pořádku. Chceš, abych přijel?“

„Ne, ne. Jsou to jenom věci, nic víc. Promiň, že tak bulím. Mám z tý vázy střepy a něco z nich slepím. Měla jsem tě poslechnout a pořídit si alarm. Není tady nic, co... Každopádně, teď to udělám. Tak mi pověz něco hezkého. Rozvesel mě.“

Pokusil se vymyslet něco pěkného, i když se kolem něj všechno hroutilo. Vyprávěl jí o Mirandě a cítil, jak mu to láme srdce. Přímou mu ho to vyrvalo z těla, protože věděl, že ten dokonalý víkend byl vše, co s ní kdy prožije.

Už nikdy si to nezopakuje. Nikdy už ji nebude mít. Nikdy už nebude mít nic. Když ukončil spojení, zůstal sedět tam, kde byl, jen tak na zemi.

Věděl, co musí udělat. Když udělá, co musí, Mags bude v bezpečí.

Vstal a pustil se do práce. Sbalil si oblečení, výbavu a všechno ze své pracovny ve sklepě.

Na čelisti a tváři se mu vybarvovala modřina, ale pečlivě ji zakryl make-upem. Nemohl jen tak zmizet – hledali by ho. A pátrali by v jeho minulosti.

Naložil auto a poslal esemesku R. J.

Neštěstí v rodině. Musím okamžitě odjet. Nevím, kdy se vrátím – možná vůbec. Nájem je zaplacený do května. Jestli chceš, můžeš tu bydlet. Klíče nechám u paní Opalové. Jestli se nevrátím, vezmi si nábytek. Není nic moc, ale někomu se může hodit.

Odpověď přišla, když kráčel k sousedům.

Wtf, brácho? Co se stalo? Ty odjíždíš?

Jo, musím. Teta mě potřebuje, hned. Musím jet a vypadá to nادلouho, tak klidně využij moje věci. Nejspíš budu pryč nejmíň několik měsíců. Musím končit. Nemůžu esemeskovat při řízení.

Odeslal zprávu, vypnul mobil a zaklepal na dveře u sousedů.

Odvykládal vymyšlený příběh o nehodě, o tom, jak jeho teta potřebuje operaci a rehabilitaci a vůbec všechno, co ho napadlo. Paní Opalové vhrkly slzy do očí, ale přijala klíče od jeho domu.

A objala ho – před tím i poté, co mu sbalila na cestu sušenky z burákového másla.

Booth nastoupil, zamával paní Opalové, Papa Petovi, Macovi a odjel.

Nemyslel na Mirandu. Nesměl si povolit myšlenky na ni.

Prostě řídil, s dokonale prázdnou hlavou, přes Severní Karolínu do Virginie a z Virginie do Marylandu.

Necítil žádné vzrušené očekávání, jako když odjížděl z Chicaga na jih a východ. Neměl se nač těšit.

Život, s jehož vybudováním si pohrával, byl pouhou fantazií. Teď už to chápal.

LaPorte byl arogantní lhář, ale v jedné věci měl pravdu.

Ať používal jakékoliv jméno, Harry, Silas, Lee nebo Booth, byl tím, čím byl.

Zapsal se do motelu pod jménem Harry Williams – na počest vlastnímu dětství a starému kamarádovi – a vyčerpaně spal až do rána.

A ráno, pozdě ráno, když se probudil a zase si zapnul telefon, uviděl na něm jednu esemesku a hlasovou zprávu za druhou.

První hlasová zpráva od Mirandy přišla v osm hodin dvacet osm minut. Neposlechl si ji – nedokázal to. Úplně viděl, jak ho hledala ve třídě a jak jí R. J. řekl, že Booth odjel a proč.

Následovala esemeska.

Boothi, tvé tety je mi moc líto! Doufám, že je v pořádku. Napiš nebo zavolej, jakmile budeš moci. Děláním si velké starosti. Moc tě miluju.

Následoval bezpočet dalších, podobných, ale Booth ani všechny nečetl. Věděl, co musí udělat.

Čtu si je teprve teď, promiň, napsal. Mags se drží, ale bude to nadlouho.

Tím skončil, a protože věděl, co bude následovat, šel do sprchy, aby neslyšel vyzvánění.

Oblékl se – kvalitní svetr, koženou bundu, pěkné džíny. Pečlivě si nalepil stylově zanedbanou bradku, tmavě plavou, aby se hodila k paruce, kterou si stáhl do ohonu. Potom si zkusil několikero brýlí, dokud se neusnesl na drátěných obroučkách.

Vyměnil vlastní batoh za brašnu kurýra.

Znovu vypnul telefon, aby ho nic nerozptylovalo, a zašel si poprvé obhlédnout Hobartovo muzeum.

Pak si najde někde poblíž pěkně zařízený byt, nebo – pokud odhadne, že práce zabere víc než čtyři nebo pět týdnů – menší dům.

Harry Williams byl spisovatel na volné noze se svěrenským fondem, původem z Baton Rouge, který si přijel prohlédnout Baltimore kvůli připravované knize. Samotářský, seriózní mladík ve věku třiaadvaceti let.

Bohatý, privilegovaný a tak trochu snob.

Zajel do Inner Harboru a zaznamenal zdejší dopravu – hroznou – i atmosféru čtvrti – turistickou. Zaparkoval na veřejném parkovišti a ušel několik bloků ve studeném listopadovém větru. Právě kvůli němu se zastavil v obchodě, koupil si modrou šálu a omotal si ji kolem krku.

Dodává mi na bohémskosti, pomyslel si. To se hodí.

Hobartovo muzeum stálo mezi luxusnějšími obchody a restauracemi a jednalo se, jak LaPorte říkal, o soukromý dům.

Z červených cihel, s bílým lemováním, dvoupatrový a patrně i se sklepem. Dvoukřídlé vchodové dveře, lesknoucí se okna i mosazná plaketa – ze všeho vyzářovala důstojná atmosféra.

Booth zaregistroval bezpečnostní kamery, světla i diskrétní cedulku, která varovala, že pozemek chrání bezpečnostní systém Guardian.

Díky za tip, pomyslel si a vešel dovnitř.

Podlahy ze širokých prken, kamery, čidla pohybu – chytré. Rozlehlé otevřené prostory k vystavování umění na stěnách, na stojanech i ve vitrínách.

Zaplatil vstupné – poměrně drahé – a spolu se zhruba pěti dalšími lidmi se začal procházet po muzeu.

Viděl jednoho strážného. Předpokládal, že druhý sleduje záběry kamer. S největší pravděpodobností tu je aspoň jeden hlídač i v noci, na to nesmí zapomenout.

Zapisoval si poznámky, jako by to dělal spisovatel sbírající podklady – o obrazech, sochách, keramice.

Poprvé také spatřil sochu, kvůli níž sem přijel. Byla krásná. Se smyslnými křivkami, protáhlým tělem, hlavu se splývajícími vlasy pootočenou, jako kdyby se ohlížela přes levé rameno.

Levou ruku držela zvednutou, s pokrčeným loktem a dlaní obrácenou nahoru. Jako kdyby říkala: Vezmi mě za ni a odveď si mě. Pokud si troufáš.

Booth jinou možnost, než si troufnout, neměl.

Zapsal si pár dalších poznámek a přesunul se dál.

Pěťasedmdesát minut obhlížel každý centimetr muzea a poté si šel ještě prohlédnout sousední budovy, ulici a únikové trasy.

V polovině odpoledne si sedl do internetové kavárny, aby se podíval na pronájmy, a vybral si slušný řadový domek něco přes tři kilometry od cíle. Chvilí smlouval o tříměsíčním nájemném, pak složil tučnou zálohu a zaplatil za celé období – to patřilo k vyjednávání.

Nakoupil nějaké potraviny a rovnou se nastěhoval.

Pomyslel si, že dům potřebuje upravit, ale bylo mu to jedno. Bylo tu dostatečně čisto, a dokonce ke svému potěšení zjistil, že je tu funkční krb.

Vybalil si věci a vybavu k práci uložil do druhé ložnice.

Dal do trouby mraženou pizzu, otevřel si kolu a zapnul mobil.

Zazvonil téměř okamžitě.

„Omlouvám se, moc se omlouvám,“ řekla Miranda, jakmile přijal hovor. „Vím, že tě zaplavuju hlasovými zprávami i esemeskami, ale dělám si hrozné starosti.“

„Jo.“

„Jak je na tom tvoje teta a jak jsi na tom ty? Jak můžu pomoci?“

„Je stabilní.“ Mluvil neutrálním tónem, trochu úsečně. „Já jsem v pořádku. Do mě nevrátil žádný kretén, který esemeskoval za volantem. A nemůžeš udělat nic.“

„Takhle to bylo? Ach, Boothi. V které je nemocnici? Můžeme jí poslat květiny.“

„Nezná vás.“ Tentokrát přidal do hlasu chlad a nenáviděl se za to. „Podívej, musím jít za ní.“

„Můžeš mi pak zavolat a říct mi něco víc? Všichni na ni myslíme, i na tebe. Jestli...“

„Podívej, vážím si toho, ano? Ale jsem dost zaneprázdněný a nemám čas ti o tom vyprávět. Až se odtud dostane, bude potřebovat měsíce rehabilitace.“

I její hlas se změnil a Booth v něm slyšel bolest. Cítil, jak se do něj zařezává.

„Jenom chceme pomoci, Boothi, jak to půjde. Třeba jenom tak, že si budeš mít s kým promluvit. Mohla bych tam na pár dní zaletět a...“

Přitiskl si ruku k obličejí a bojoval s emocemi, které ho zaplavovaly, s touhou po její blízkosti, dokonce i s jejím obrazem, který se mu zjevil před očima.

Studeně a ostře vyštěkl: „Panebože, uklidni se. Pobavili jsme se, jasné? Prožili jsme skvělý víkend a vůbec, ale to je všechno. Já se tu musím vypořádat s opravdovým průserem a nemám čas řešit, že stylizuješ pár schůzek a trochu prima sexu do zápletky jako z červený knihovny.“

„To... to jsou hodně ošklivá slova. Vůbec se ti to nepodobá.“

„Tak jsi mě asi neznala. Musím běžet.“

Zavěsil, předklonil se a schoval hlavu mezi kolena.

Teď ho bude nenávidět. Pak na něj zapomene. Bude z něj jen pitomec, do kterého se krátce zamilovala na vysoké škole. Omyl z minulosti. Lekce, kterou si vezme k srdci.

Oba udělali chybu, říkal si v duchu. A oba si z ní musejí vzít ponaučení. Už nikdy se nesmí s nikým tak sblížit. Teď se musí soustředit na to, co je třeba udělat. Jako vždycky.

Trouba zapípala a Booth si došel pro ohřátou pizzu.

Odnesl si ji i s kolou nahoru a zapnul počítač.

Pustil se do práce.

* * *

Sošku ukradl o Štědrém večeru.

Ještě jednou se šel podívat dovnitř, v jiném přestrojení – s dlouhými a rovnými hnědými vlasy, plnovousem, brýlemi s kouřovými skly a dočasným tetováním mírového symbolu na hřbetě pravé ruky. A bloumal po muzeu, dokud nezjistil zbývající potřebné detaily.

Nejvíce ho hnětlo, že čím víc se v různých denních i nočních dobách procházel po okolí muzea, tím bylo zřejmější, že LaPorte nepotřeboval na tuhle práci konkrétně jeho.

LaPorte mu zničil život, nebo aspoň život, o němž začínal snít, protože prostě chtěl. Protože Booth kdysi řekl ne muži, který vyžadoval naprostou poslušnost.

Další poučení.

Ve dvě hodiny ráno na Boží hod, když se dětem zdají sny o Santovi, Booth proklouzl stíny a světly mimo záběry kamer. Na dvaatřicet vteřin vyřadil bezpečnostní systém z provozu. Hlídač, který sledoval monitory, to bude považovat za poruchu, a jestli půjde na obchůzku, Booth se před ním schová.

Sledoval tenké červené paprsky pohybových čidel a čekal, jestli někoho neuslyší.

Měl dojem, že zaslechl hlasy, a už se připravoval, že se rychle přesune do nějakého úkrytu, ale pak rozeznal rozhovor George Baileyho s Clarence na mostě. *Život je krásný*. Hlídač se zabavoval vánočním filmem a kdo by mu to mohl vyčítat?

Booth se vyhýbal červeným paprskům a cestou k sošce sprejoval na objektivy kamer černou barvu. Soška něco vážila, ale jelikož si přečetl její podrobný popis, očekával to.

V jednu chvíli dokonce zaslechl, jak se hlídač směje a volá: „Uteč, Georgi, uteč!“

Booth zavrtěl hlavou, uložil sošku do batohu a stejnou cestou se vrátil ven. Další krátké vyřazení kamer z provozu a už rychle kráčel po chodníku ke svému autu.

Věci měl sbalené předem – byl prostě jen další chlápek, který se vrací domů na Vánoce.